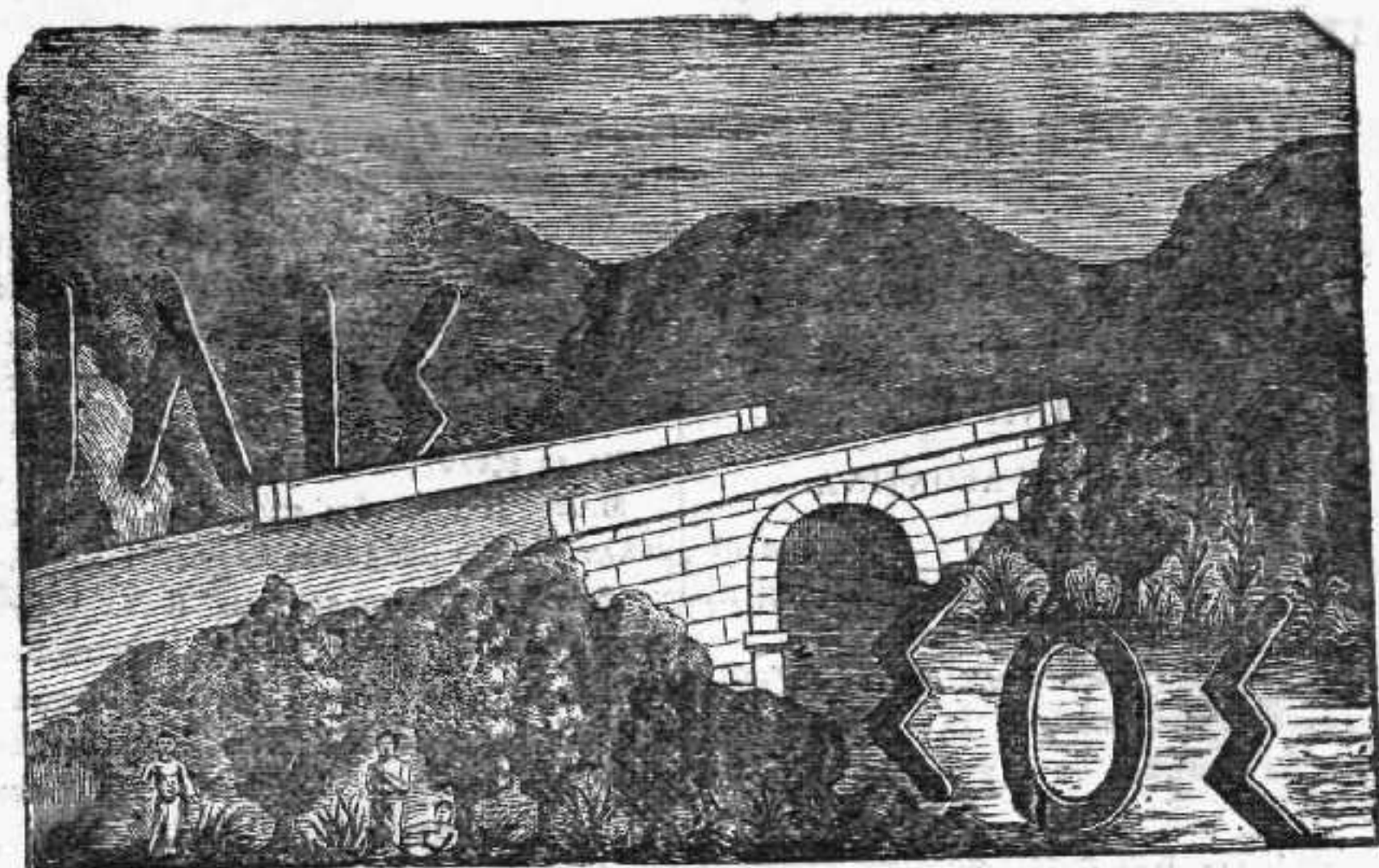

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

Ἐκδιδόμενον ἅπαξ τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 30 Σεπτεμβρίου 1868. | ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Ε'.

ΟΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ.

ΔΡΑΜΑ

τοῦ Ἰταλοῦ Castelvechio
εἰς πράξεις τέσσαρας.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΟΝΟΡΑΤΟΣ, συμβολαιογράφος.

ΛΕΟΝΤΙΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Μαξίμου.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, δικηγόρος.

ΜΕΛΑΝΤΩΝ, ἰατρὸς Ἀγγλος.

ΜΑΡΘΑ, σύζυγος τοῦ Οἰκονομοῦ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΥ.

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

ΘΕΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α'.

} Παράφρονες

ΜΙΑ ΘΥΡΩΡΟΣ.

ΕΙΣ ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΟΜΙΛΩΝ.

Τρεῖς ἄλλοι τρεῖς, πρόσωπα βωδᾶ.

ὑπηρετᾶται καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ Φρε-
νοκομείου.

Τὸ δρᾶμα συμβαίνει ἐν Ταυρίνῳ ἐν ταῖς καθ'
ἡμᾶς ἡμέραις.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Μαξίμου.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΙΝΑ.

ΛΕΟΝΤ. (Θωπεύουσα τὸν πατέρα αὐτῆς). Βίβει λοιπὸν πραγματικῶς ἀληθές; Δὲν ἀστεΐζεσαι, ἀγαπητέ μου παπᾶ;

ΜΑΞ. Ὅχι, κόρη μου, δὲν ἀστεΐζομαι· γέλασε, ψάλε, πήδησε ἐκ τῆς παρηγορίας σου· ἂν ἀγαπᾷς, θὰ ὑπανδρευθῇς τὸν Ῥοβέρτον.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ πότε, πότε θὰ στεφανωθῶμεν;

ΜΑΞ. Βιάζεσαι τόσον πολὺ νὰ τὸ μάθης; Δὲν σοι ἀρκεῖ ἡ βεβαιότης ὅτι θὰ τὸν λάβῃς ὡς σύζυγον;

ΛΕΟΝΤ. Περιεμέναμεν, παπᾶ, τόσον πολὺ.

ΜΑΞ. Καὶ ἐγὼ περιέμεινα δεκαεὺς μακρὰ ἔτη ἕως οὗ ἀποφασίσῃ ἡ δυστυχὴς σου μήτηρ νὰ μοὶ γεννήσῃ υἱὸν καὶ ἔπειτα ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα, εἶδεν ἀπ' ἐναντίας τὸ φῶς μίαν κόρη, ἐγεννήθης σύ! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ καλὴ σου μήτηρ εἶχεν ἀποθάνει.

ΛΕΟΝΤ. Πρῶτα μὲ ἔφερες εἰς καλὴν ὄρεξιν καὶ τώρα θέλεις νὰ μὲ κάμῃς νὰ κλαύσω.

ΜΑΞ. Ἡ θλίψις μου διὰ τὴν ἄωρον ἐκείνην στέρησιν ὑπῆρξε τόσον βαθεῖα, ὥστε ὑπέστην καὶ ἐγὼ μακροτάτην ἀσθένειαν, καθ' ἣν διίσχυρίζονται ὅτι ἔδειξα σημεῖα παραφροσύνης. Σὺ ἦσο ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανα τότε καὶ οὐδὲν εἰξεύρεις περὶ τῆς πρώτης ἐκείνης δυστυχίας.

ΛΕΟΝΤ. Ἦκουσα περὶ αὐτῆς ἀργότερον.

ΜΑΞ. Καὶ σοὶ εἶπον, ὅτι ἤμην παράφρων;

ΛΕΟΝΤ. Τὸ εἶπον, ναί· — ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευσα ποτέ.

ΜΑΞ. Θὰ ἐνθυμῆσαι ὅμως τὴν φοβερὰν ἐκείνην χρεωκοπίαν ἣτις μὲ ἐστέρησε καθ' ὅλοκληρίαν τῆς περιουσίας μου;

ΛΕΟΝΤ. Αἶφνης μετέβηνμεν τότε ἀπὸ τῆς εὐπορίας εἰς τὴν λυπηροτέραν πενίαν.

ΜΑΞ. Αἶ! λοιπὸν. Ἄν ὁ ἐγκέφαλός μου ἦτο τεταραγμένος, μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ περί-

στασις ἐκείνη ἤρκει διὰ νὰ χάσω αὐτὸν ἐξ ὁλοκλήρου.

ΛΕΟΝΤ. Βεβαίως. Καὶ ὅμως ἡ κεφαλὴ σου σ' ἐβοήθησεν ἀπ' ἐναντίας πολὺ καλὰ ἵνα ἀνορθώσης εἰς τὸ μέλλον τὰ κατεστραμμένα συμφέροντά σου. Πτωχέ μου πατέρ, πόσα ἐμπόδια θὰ εὔρες; Καὶ πῶς κατάρθωσες νὰ ἐξέλθῃς αὐτῆς τῆς καταστάσεως;

ΜΑΞ. Ἡ ἰδέα ὅτι προβλέπω περὶ τοῦ μέλλοντός σου μοὶ ἔδωκε θάρρος. Ἴσως χωρὶς σοῦ ἤθελον αὐτοκτονήσει. Κατὰ τύχην εἶχον ἕνα φίλον, ἕνα σύντροφον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἕνα ἐξ ἐκείνων τῶν σπανίων ἀνθρώπων, οἵτινες μένουσι φίλοι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ. Εκείνος μ' ἐβοήθησεν ἐφ' ὅσον τῷ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς συμβουλάς ἐκείνου ὀφείλω τὴν ζωὴν καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ λογικοῦ μου.

ΛΕΟΝΤ. Ἐννοεῖς βεβαίως τὸν συμβολαιογράφον κύριον Ὀνοράτον.

ΜΑΞ. Ἰσα ἴσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου ἡ ἀγάπη οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ψευδὴς καὶ τὸν ὁποῖον θεωρῶ ἀκόμη καὶ τώρα μετὰ σέ ὡς τὸ προσφιλέστερον ὄν ὅπερ ἔχω εἰς τὸν κόσμον. Θάρρος — μοὶ εἶπεν — ἐπιχείρησε κερδαλέαν τινὰ ἐργασίαν. — Ἀλλὰ τὸ δύσκολον ἦτο νὰ εὔρω ἐργασίαν, ἐπειδὴ ἐγὼ οὐδεμίαν ἐγνώριζον. Σκέψου σκέψου μοὶ ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους παράξενός τις ἰδέα διὰ τῆς ὁποίας ὅμως ἐπέτυχεν ἡ ἀνόρθωσίς μου.

ΛΕΟΝΤ. Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, δὲν εἶνε ἀληθές;

ΜΑΞ. Τῷ ὄντι, ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε. Καὶ ἰδοὺ πῶς μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτὸ τὸ εὐτυχὲς ἐπινόημα. Εἶχον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἕνα κύνα καὶ μίαν γαλῆν, τοὺς ὁποίους ἡ μακρὰ συνήθεια τῆς συμβιώσεως εἶχε καταστήσει φίλους. Μίαν ἡμέραν βλέπων αὐτοὺς συντρώγοντας ἡσύχως ἐν τῷ αὐτῷ τρυβλίῳ εἶπα κατ' ἐμαυτὸν ἂν δύνανται νὰ ἀγαπηθῶσιν ὁ κύων καὶ ἡ γαλῆ, θὰ κατορθωθῇ τοῦτο καὶ διὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ἅτινα ἐκ φυσικοῦ ἐνστίκτου μισοῦσιν ἀλλήλα καὶ ἀλληλοτρώγονται. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ κατοικία μου κατέστη τροφεῖον διαφόρων ἀλλογενῶν ζώων, συνήθροισα ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸν κύνα, τὴν γαλῆν, ἕνα ποντικόν, ἕνα ἀετὸν, μίαν περιστερὰν, μίαν ἀλώπεκα, μίαν ὄρνιθα, ἕνα

πίθηκα, ένα βύαν και ένα στρουθίον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ μεγάλης ὑπομονῆς, δαρμῶν και στερήσεως φαγητοῦ συνείθισα τὰ ζῶά μου κατὰ πρῶτον μὲν νὰ ἀνέχωνται, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ συμπαθῶσιν ἀλλήλα καὶ τέλος νὰ καταστῶσι φίλοι· καὶ ὅταν ἐνόησα ὅτι εἶχον πολιτισθῆ μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ νὰ ζῶσιν ἐν οἰκογενείᾳ ὡς καλοὶ ἀδελφοί, κατεσκεύασα μέγα σιδηροῦν κλωβίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέκλεισα πάντα. Προσεκόλλησα ἐπ' αὐτοῦ δελτίον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν *Κιβωτός τοῦ Νῶε*, τὸ ἐπέθεσα ἐπὶ μακροῦ τροχοκινήτου ἀμαξίου συρομένου ὑπὸ μεγάλου κυνὸς καὶ ἤρχισα νὰ περιοδεύω τὸν κόσμον δεικνύων τὸ νέον μου θαῦμα εἰς τὰς πλατείας καὶ τοὺς δρόμους τῶν χωρίων καὶ πόλεων.

ΛΕΟΝΤ. Εἰξεύρεις ὅμως ὅτι ἡ ἰδέα ἦτο ὠραιοτάτη καὶ πραγματικῶς μοναδική;

ΜΑΞ. Τὸ εἰξεύρω, μάλιστα ἦτο καὶ φιλανθρωπικὴ καὶ φιλοσοφικὴ. Ἐπειτα διὰ νὰ κάμω τὸ κοινὸν νὰ ἐννοήσῃ καὶ ἀποδεχθῇ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐπινοήματός μου ἦτο ἀνάγκη ἐνὸς καταλλήλου ἡθικοῦ λογιδρίου, ὕπερ καὶ συνέθεσα· — ἄκουσε νὰ σοὶ τὸ ἀπαγγείλω. — « Ἀξιοσέβαστον, νοῆμον καὶ σευαίσθητον κοινόν, εἰς αὐτὸ τὸ κλωβίον βλέπετε ζῶα τὰ ὅποια ἡ φύσις ὥρισε νὰ ῥημσῶνται καὶ κατατρώγωσιν ἀλλήλα· οὐχ ᾗττον ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἀνατροφή ἐπενήργησαν εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν καὶ ἰδοὺ πᾶσι βλέπετε συζῶντα ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ καὶ μάλιστα — πρᾶγμα ἀπίστευτον — συντρῶγοντα ἐν τῷ αὐτῷ τρυβλίῳ! Μάθετε, πῶς Ἱταλοὶ, ὅτι εἰσθε ὅλοι ἀδελφοὶ καὶ ὅτι πᾶντὶ νὰ ἀγαπάσθε ζηλεύετε καὶ φθονεῖτε ἀλλήλους· διδαχθῆτε παρὰ τῶν ζώων μου πτὴν ἀδελφωσύνην καὶ τὴν ἀγάπην». Καὶ ὁ κόσμος, ὁ κόσμος, ὑποθέτει, ἔτρεχε σωρηδὸν πέριξ τοῦ κλωβίου μου, παρετήρει, ἐγέλα κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα ἡ διδαχὴ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καὶ ἔφρευγον σκεπτικοὶ καὶ ψιθυρίζοντες αἰχεὶ δίκαιον, εἶνε ἀλήθεια· — καὶ ἐγὼ ἐν ταύτοις λεπτὰ ἀπ' ἐδῶ, λεπτὰ ἀπ' ἐκεῖ.

ΛΕΟΝΤ. Εὐγέ σου πάτερ. Εὐγέ σου πάτερ!

ΜΑΞ. Ναί! εὐγε· κόκκινα!!! Εἰξεύρεις τί μοὶ ἐπηκολούθησεν; Οἱ ἐχθροί μου ἤρχισαν πάλιν μὲ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν ὅτι ἦ-

μην τρελλός· διέδωσαν ὅτι ἤθελον νὰ σατυρίσω τὴν κοινωνίαν, ὅτι διετάρασσον τὴν δημοσίαν ἡσυχίαν καὶ ἠπειλήσαν ὅτι θὰ μὲ κλείσωσιν εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Τότε βλέπων ὅτι ἐν Ἱταλίᾳ τὸ νὰ κηρύττῃ τις τὴν ἀδελφότητα ἦτο πρᾶγμα κινδυνώδες, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν αἰεὶ ἀνάγκη ν' ἀλλάξω οὐρανόν· καὶ μετέβην εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ ἐπῆγαν ἐκεῖ καλὰ αἱ ὑποθέσεις σου;

ΜΑΞ. Ἀξιόλογα. Ἡ κιβωτός μου εὗρε θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν· συνήθροισα σελίνια ἐπὶ σελινίων καὶ τὰ ἔστελλον εἰς Ἱταλίαν εἰς τὸν φίλον μου Ὀνοράτον, ὅστις ἐγένετο διαχειριστὴς τῶν νέων μου κεφαλαίων. Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν ἐν Λονδίνῳ, εἰς τὸ Regent-Street, πλουσιώτατός τις κύριος, ὥσάν ἱατρός, φιλόσοφος καταγινόμενος εἰς μελέτας περὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ περὶ τῆς φύσεως, μεγάλως θαυμάζων τὴν Κιβωτόν μου τὴν ἐπεθύμησε καὶ μοῦ προσέφερε μυθῶδες ποσὸν διὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Εἶχα βαρυνθῆ τὰ ταξεῖδια, εἶχα ἐπιθυμήσει νὰ ἐπανίδω τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ συνέλθω εἰς ἐμαυτὸν καὶ παρεδέχθην τὴν προσφοράν.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ ἴσως τὰ πτωχὰ αὐτὰ ζῶα θὰ ἐψόφησαν τώρα;

ΜΑΞ. Ὅλα μέχρις ἐνός. — Ἴδου κόρη μου, διὰ ποίου ἀπλοῦ καὶ εὐφυοῦς τρόπου ἀνῴρθωσα τὴν περιουσίαν μου. Τὰ κεφάλαιά μου ἔμειναν πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ φίλου μου, ὅστις κατέστησεν αὐτὰ καρποφόρα· καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ὅπου σοῦ ὁμιλῶ δύναμαι ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην στιγμὴν νὰ διαθέσω 100 χιλιάδας φράγκων, ἐξ ὧν 80 εἶνε διὰ τὴν προῖκά σου, αἱ δὲ λοιπαὶ δι' ἐμέ.

ΛΕΟΝΤ. Τί εἶνε αὐτὸ ὅπου ἀκούω! Ἐγὼ ἔχω προῖκα 80 χιλιάδων φράγκων! Ἴσα ἴσα τὸ ἀναγκαῖον ποσόν, ἐπειδὴ διὰ τούτου ὁ Ροβέρτος δύναται ν' ἀγοράσῃ τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου Ρικκάρδου ὅπερ πωλεῖται.

ΜΑΞ. Εἶσαι καλὰ πληροφορημένη, ἀῖ, πονηρούτσικη! Αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν ἴσα ἴσα ἔκαμα καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ἤθελα νὰ περιμείνω διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω τὴν καλὴν αὐτὴν εἴδησιν, ὅταν ὁ Ροβέρτος θὰ ἐλάμβανε τὸ δίπλωμα.

ΛΕΟΝΤ. Αἱ! τώρα θὰ τὸ ἔχει λάβει,

πάτερ μου. Αί εξετάσεις επρόκειτο νὰ γίνονταν εἰς τὰς 9, τώρα εἶνε 12 καὶ ἔπρεπεν ἤδη νὰ ἦνε ἐδῶ· ἀλλὰ τὸ εὐλογημένον αὐτὸ παιδί εἶνε τόσο νωθρὸν εἰς ὅλα του τὰ πράγματα! Ἄν εἰξυρες πόσος καιρὸς παρήλθε διὰ νὰ μοῦ εἶπῃ ὅτι μὲ ἠγάπα...

ΜΑΞ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἶδω τὴν ἐκπληξίν του, ἐπειδὴ μὲ νομίζει πτωχὸν καὶ εἶνε πολὺ μακρὰν τῆς ιδέας ὅτι θὰ σοῦ δώσω προῖκα λοιπὸν ἐνθυμήσου, πολυλογου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὁμιλήσης· καὶ διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ σιωπᾷς σὲ εἰδοποιῶ ὅτι διὰ κάθε λέξιν ἣτις ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου σχετικῶς πρὸς αὐτὸν τὸν γάμον θὰ σοῦ ἐλαττώσω τὴν προῖκα κατὰ 1000 φράγκα.

ΛΕΟΝΤ. 1000 φράγκα διὰ κάθε λέξιν! Κλείν, τὸ στόμα.

ΜΑΞ. Σήμερον θέλω νὰ εὐθυμήσωμεν προσεκάλεσα τὸν φίλον μου Ὀνοράτον καὶ θὰ ὑπάγωμεν ὅλοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Παναγίας τοῦ Pilone διὰ νὰ φάγωμεν τὸν νωπὸν ἰχθὺν τοῦ Πάδου.

ΛΕΟΝΤ. Εἶμαι τόσο ἐκπεπληγμένη, ὥς μοι φαίνεται ὡς ἂν νὰ ἀναγινώσκω διήγησιν Ἀραβικῶν μυθιστορημάτων. (Ἦχος κωδωνίσκου). Ἄ! σημαίνουνσι.

ΜΑΞ. Θὰ ἦνε ὁ Ὀνοράτος.

ΛΕΟΝΤ. (Ἐκ τοῦ ἐξώστου) Ὅχι· εἶνε ὁ Ροδέρτος (ἀνολίγει).

ΜΑΞ. Ἐνθυμήσου λοιπὸν. Κάθε λέξις χίλια φράγκα.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ROBERTOΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΜΑΞ. Προσκυνῶ τὸν κύριον διδάκτορα!

ΛΕΟΝΤ. Κύριε διδάκτωρ! Εἰσθε ἀκόμη ἢ δὲν εἰσθε;

ΡΟΒ. Ναί, φίλοι, εἶμαι, εἶμαι.

ΛΕΟΝΤ. Καλὴ ὥρα, ἐτελείωσε καὶ αὐτό. Ἐπῆγαν καλὰ αἱ εξετάσεις;

ΡΟΒ. Εἰσαίρετα.

ΛΕΟΝΤ. Εὖγε! Τώρα λοιπὸν ἀξίζετε ἐν βραβεῖον καὶ θὰ σᾶς τὸ δώσω ἐγὼ μὲ μίαν μεγάλην μεγάλην εἰδήσιν. Μάθετε ὅτι...

ΜΑΞ. (Πρὸς τὸν Λεοντίναν σιγῇ) Μένουσιν 79 χιλιάδες.

ΛΕΟΝΤ. (Ἄχ! ἀλλοίμονόν μου! τὸ ἐπλησμόνησα).

ΡΟΒ. Ἔχετε μίαν καλὴν εἰδήσιν δι' ἐμὲ, Λεοντίναν; Καὶ ποίαν τάχα;

ΛΕΟΝΤ. Δὲν εἰξεύρω τίποτε, δὲν εἰξεύρω τίποτε, ἐρωτήσατε τὸν παπάκη.

ΡΟΒ. Λοιπὸν, κύριε Μάξιμε, τί τρέχει;

ΜΑΞ. Τίποτε· ἤθελα νὰ ἐρωτήσω, ἂν ἀνεπτύξατε καλῶς τὴν θέσιν σας;

ΡΟΒ. Δὲν τὴν ἀνεπτύξα ἐγὼ, ἐγὼ τὴν συνέθεσα.

ΛΕΟΝΤ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μὴ τὸν πιστεύετε. Ὁ πατὴρ ἤθελε νὰ σᾶς εἶπῃ ἐν ἄλλο πρᾶγμα.

ΜΑΞ. (σιγῇ) Μένουσιν 78 χιλιάδες.

ΛΕΟΝΤ. Ἄχ! κατηραμένη γλῶσσα! θέλω νὰ τὴν ῥάψω.

ΡΟΒ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί παιγνίδιον εἶνε αὐτό; Ἀμφότεροι ἔχετε ὕφος τι μυστηριώδες...

ΜΑΞ. Ἔστω· θὰ ἐπιβραχύνω τὰ δεινά σας. Εἰπέτε μοι, ἔχετε πάντοτε τὴν αὐτὴν πρόθεσιν ὡς πρὸς τὴν Λεοντίναν μου;

ΡΟΒ. Καὶ τί τάχα σᾶς κάμνει ν' ἀμφιβάλλετε;

ΜΑΞ. Αἱ! Αἱ! ὁ νέος ἀκαδημαϊκὸς βαθμὸς ὃν ἀπεκτήσατε. Τώρα σεῖς εἰσθε διδάκτωρ τὰ νομικά, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦσθε δικηγόρος... Εἶνε ἀληθὲς ὅτι σᾶς λείπει ἀκόμη τὸ γραφεῖον...

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλὰ θὰ εὐρεθῇ, μάλιστα...

ΜΑΞ. (σιγῇ) Μένουσιν 77 χιλιάδες.

ΛΕΟΝΤ. (Θὰ κάμω καλὰ ν' ἀποσυρθῶ, ἄλλως...) (ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ).

ΜΑΞ. Στάσου, Λεοντίναν· ποῦ πηγαίνεις;

ΛΕΟΝΤ. Φεύγω, διὰ νὰ μὴ πληρώσω παραπολλοὺς φήρους.

ΜΑΞ. Ἀκουσε πρῶτον τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ροδέρτου.

ΡΟΒ. Κύριε, ἡ ἀπόκρισίς μου δὲν δύναται νὰ ἦνε ἄλλο ἢ ἐπίπληξις. Πιστεύετε ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι διδάκτωρ καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦμαι δικηγόρος, ἔπαυσα νὰ ἦμαι ἄνθρωπος τίμιος;

ΜΑΞ. Θεὸς φυλάξοι! Ἀλλὰ σήμερον βλέπει τις τόσοις οἵτινες πρῶτα δὲν ἦσαν τίποτε καὶ τώρα ἐπειδὴ ἀπέκτησαν τιμὰς καὶ θέσεις ἔγιναν ὑπερήφανοι καὶ προσποιῶνται

μάλιστα διότι δὲν γνωρίζουσι τοὺς παλαιούς των φίλους ὅταν τοὺς συναντήσιν εἰς τὸν δρόμον!

POB. Εἶνε παραπολύ ἀληθές! Ὅμως αὐτοὶ εἶνε ὄντα ταπεινά τὰ ὅποια διὰ τῶν τιμῶν καὶ ἐπαγγελμάτων ἅτινα ἀποκτῶσι δὲν θὰ ὑψωθῶσι ποτὲ ἀπὸ τοῦ βορβόρου ἐξ οὗ ἐξῆλθον. Ἀπ' ἐναντίας ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἀλλάσσει αἰσθήματα μεταβάλλων τύχην. Ἐγὼ ἠγάπησα τὴν θυγατέρα σας πτωχὸς ὢν φοιτητής καὶ ἂν ἐμελλὰ ὁμῶς μίαν ἡμέραν νὰ γίνω ἐκατομμυριοῦχος — ὁ Θεὸς νὰ μὲ κρατῇ μακρὰν ἀπὸ τοιαύτην δυστυχίαν — θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ἀγαπῶ μὲ ἴσον, μάλιστα μὲ μεγαλειότερον πάθος.

ΛΕΟΝΤ. (Σιγῇ) (Ἄχ! παπᾶ, ἄφες με νὰ ὁμιλήσω, εἰδεμὴ σκάζω!)

ΜΑΞ. Ναί! ὁμίλησε λοιπὸν· τώρα σοὶ τὸ ἐπιτρέπω.

ΛΕΟΝΤ. Ἀληθῶς;

ΜΑΞ. Ἀληθῶς.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ ἀφαιρεῖς τὸν φόρον;

ΜΑΞ. Ἀφαιρῶ τὸν φόρον.

ΛΕΟΝΤ. Ἄ! τώρα κενόνω ὅλην τὴν ὑπόθεσιν χωρὶς ν' ἀναπνεύσω. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ παπάκης μου μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ τότε ἐγὼ ἤμην μικροῦτσικη καὶ προῖξ δὲν ἐχρειάζετο, καὶ ἔπειτα εἰσθε μικροῦτσικος καὶ σεις! ἔπειτα ὅπως μία χρεωκοπία μᾶς ἔρριψε κάτω καὶ τότε ὁ πατέρας ἐπενόησε τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε καὶ ἔβαλε μέσα ἓνα σκύλον, ἓνα γάτον, μίαν ἄρκτον, ἓνα λέοντα, ἓνα ῥινόκερων καὶ ἓνα ἐλέφαντα καὶ ἤρχισε νὰ περιοδεύῃ τὸν κόσμον καὶ τὰ ζῶά του ἐδίδασκον τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ εἰς τὴν Ἰταλίαν δὲν ἐκέρδησε χρήματα, ἐπειδὴ ὁ κόσμος δὲν ᾔθελε νὰ ἐξημερωθῇ καὶ τότε ὁ παπάκης ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εὗρεν ἓνα μεγάλον φιλόσοφον ὁ ὅποιος ἠγόρασε τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε, καὶ ὁ κύριος Ὀνοράτος ἦτο διαχειριστὴς τῶν κεφαλαίων καὶ εἶνε 80,000 φράγκα πρὸς ἀγορὰν τοῦ γραφείου τοῦ δικηγόρου Ῥικκάρδου, ἐπειδὴ τώρα σεις εἰσθε διδάκτωρ καὶ ἐγὼ εἶμαι διδασκωρέσσα, ἐπειδὴ θὰ ὑπανδρευθῶμεν, τὸ εἰξεύρετε; θὰ ὑπανδρευθῶμεν πολὺ γρήγορα καὶ λοιπὸν ἐτοιμάσατε ὅλα σας τὰ πράγματα, καὶ σπεύσατε ἐπειδὴ βιάζομαι, καὶ μὴ μοῦ κάμετε

ἀπὸ τὰ συνειθισμένα σας, εἰδεμὴ ἀλλοίμονόν σας. Ἐκαταλάβετε; ὁμίλησα ἔαστερα; ἀρκεῖ τόσον; . . . Οὐφ! ἰδρῶσα ὅλη!

POB. Σοὶ ὁμολογῶ, ἀγαπητὴ Λεοντίνε, ὅτι δὲν ἐνόησα ὅλως διόλου τίποτε.

ΛΕΟΝΤ. Ἐχετε λοιπὸν κολοκυθένιο κεφάλι ἀφ' οὗτου σᾶς ἔκαμαν διδάκτορα! Ἀλλοτε μὲ κατελαμβάνετε καὶ ὅταν ἐσιώπων, τώρα δὲν μὲ ἐννοεῖτε οὔτε ὅταν ὁμιλῶ. Δὲν ἀκούετε ὅτι ὁ πατέρας μοῦ δίδει 80 χιλιάδας φράγκα διὰ προῖκα καὶ ὅτι θὰ στεφανωθῶμεν εἰς τρεῖς ἡμέρας;

ΜΑΞ. Ἐγὼ δὲν εἶπα εἰς τρεῖς οὔτε εἰς τέσσαρας.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλήθεια, εἶπες εἰς δύο.

POB. Ἀλλὰ, κύριε Μάξιμε, αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀστείότης.

ΛΕΟΝΤ. Ἀστείότης; Εἰσθε ἄπιστος καθὼς ὁ ἅγιος Θωμᾶς; θέλετε διὰ νὰ βεβαιωθῇ νὰ χιώσετε τὴν μύτην σας. Ὁ πατέρας σᾶς δίδει 80,000 φράγκα διὰ ν' ἀγοράσητε τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου Ῥικκάρδου. Μὴ θέλετε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ τραγουδιστά;

POB. Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν, ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω τόσον μεγάλην εὐτυχίαν.

ΛΕΟΝΤ. ὦ! πῶς θυμόνω! Εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον κανεὶς ἄνθρωπος πλέον ἐπίμονος καὶ πλέον πεισματάρης ἀπὸ αὐτόν; Ἐχασα τὴν ὑπομονήν μου, δὲν ἠμπορῶ ἄλλο.

ΜΑΞ. Ἠσύχασε, ἡσύχασε καὶ σὺ, Ῥοβέρτε, παίσθητι ὅτι ὅσα εἶπεν ἡ κόρη μου εἶνε ἡ γυμνὴ ἀλήθεια. Τὰ χρήματα πρὸς ἀγορὰν τοῦ γραφείου τοῦ δικηγόρου Ῥικκάρδου ὑπάρχουσι καὶ ἀποτελοῦσι τὴν προῖκα τῆς Λεοντίνης.

POB. (Ἀλλοίμονόν μου! Παρεφρόνησε μίαν φορὰν) εἶνε ἀμφισβολία ὅτι περιέπεσεν εἰς ὑποτροπὴν;

ΜΑΞ. Μὲ τὴν σημείωσιν ὅτι ἐπὶ τοῦ γραφείου θὰ ἐξασφαλίσῃτε τὴν προῖκα.

POB. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ . . .

ΛΕΟΝΤ. Ἰδέ τον· δὲν τὸ πιστεύει, δὲν τὸ πιστεύει ἀκόμη.

POB. Μὲ συγχωρεῖτε τοῦτο προέρχεται ἐπειδὴ εἶχα πάντοτε τὴν ιδέαν . . .

ΜΑΞ. Ὅτι ἤμην πτωχὸς τις. Χαίρομαι πολὺ τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες διὰ νὰ ἤμαι βέβαιος ὅτι δὲν πλησιάζετε τὴν κόρην μου ἐκ συμφέροντος (βλέπων πρὸς τὸ κοινόν).

Τώρα, ἰδοὺ ἄνθρωπός τις ὅστις δύναται νὰ
σᾶς ἐξαγάγῃ ἀπὸ πάσης ἀμφιβολίας.

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΟΝΟΡΑΤΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΟΝΟΡ. Καλὴν ἡμέραν, Μάξιμε — δε-
σποσύνη.

ΛΕΟΝΤ. (*Λαμβάνουσα αὐτὸν ἐκ τοῦ
βραχίονος καὶ φέρουσα ἐν βίᾳ ἀπέναντι
τοῦ 'Ροβέρτου*). Κάμετέ μου μίαν στιγ-
μὴν τὴν χάριν νὰ εἴπητε εἰς αὐτὸν τὸν
κύριον ἂν ἦνε ἀλήθεια ἢ ὄχι ὅτι τὰ χρή-
ματα ὑπάρχουσι, καὶ εἰπέτε το δυνατόν,
διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ.

ΟΝΟΡ. Ποῖα χρήματα;

ΛΕΟΝΤ. Αἱ 80,000 φράγκα, τὰς ὁποίας
ὁ πατήρ μου μοὶ προσδιορίζει ὡς προῖκα,
ὑπάρχουσιν ἢ δὲν ὑπάρχουσιν; (ὁ 'Ονορά-
τος παρατηρεῖ τὸν Μάξιμον).

ΜΑΞ. 'Ομίλησε, ὁμίλησε λοιπὸν.

ΟΝΟΡ. Ναι, ὑπάρχουσι.

ΛΕΟΝΤ. 'Α! ἤκουσες, κύριε, ὅπου δὲν
πιστεύεις; Τὸ λέγει ἓνας συμβολαιογράφος,
ἓνας ἄνθρωπος δημόσιος, ὅπου οἱ λόγοι του
ισοδυναμοῦσι μὲ μίαν μηχανάν. Τὸ πιστεύετε
τώρα;

ΡΟΒ. Μένω ξηρός.

ΛΕΟΝΤ. Μένω ξηρός! Καὶ εἶνε καὶ δι-
δάκτωρ! Καὶ ἔπειτα ἐξοδεύει ὁ κόσμος
ἄδικα τὰ χρήματά του διὰ νὰ σπουδάζῃ
τὰ παιδιὰ του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

ΟΝΟΡ. 'Α! λοιπὸν ὁ κύριος 'Ροβέρτος
ἔλαβεν ἤδη τὸ δίπλωμά του;

ΛΕΟΝΤ. Οὕτω μᾶς λέγει.

ΟΝΟΡ. Εὐγε! μοὶ προξενεῖ τόσῃν εὐχα-
ρίστησιν. 'Ας σφίγξωμεν τὰς χεῖρας, ἀγα-
πητέ μου συνάδελφε.

ΡΟΒ. Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ.

ΜΑΞ. 'Αγαπητέ μου 'Ονοράτε, σὺ ἤδη
πρὸ πολλοῦ γνωρίζεις τὰ σχέδιά μου. Εἰ-
ξεύρεις ὅτι μόνον τοῦτο περιέμενον διὰ νὰ
δώσω εἰς τὸν 'Ροβέρτον τὴν χεῖρα τῆς θυ-
γατρὸς μου. Τώρα λοιπὸν πρέπει νὰ σκε-
φθῶμεν περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ τοῦ
μέλλοντός των. Πιστεύεις νὰ ἀξίζῃ τὸ γρα-
φεῖον τοῦ δικηγόρου 'Ρικκάρδου τὸ ποσὸν
ὅπερ ζητεῖ δι' αὐτό;

ΟΝΟΡ. Βέβαια· εἶνε ἐξαιρετὸς ὑπόθεσις.

ΜΑΞ. Σοὶ φαίνεται ὅτι τὰ ἔσοδα θὰ
ἐπαρκῶσι διὰ τὴν εὐπρεπῆ διατήρησιν τῶν
δύο νεογάμων;

ΛΕΟΝΤ. Καὶ ἀκόμη καὶ τῶν υἱῶν ὅπου
θὰ ἔλθωσι,

ΟΝΟΡ. Οὐδόλως ἀμφιβάλλω, ἀρκεῖ μό-
νον ὁ κύριος 'Ροβέρτος νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔρ-
γου μετ' ἀγάπης.

ΡΟΒ. 'Ηθέλον φανῇ ἀχάριστος πρὸς τὸν
θεὸν καὶ τοὺς φίλους μου φερόμενος ἄλλως·
πιστεύσατε λοιπὸν ὅτι ἡ ζωὴ μου ὁλόκλη-
ρος θὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις.

ΛΕΟΝΤ. Σιγὰ, σιγὰ. Θὰ ἀφιερώσῃς εἰς
τὰς ὑποθέσεις ὅ,τι ἀρκεῖ καὶ τίποτε περισ-
σότερον. 'Ω! θὰ ἦτο ὡραῖον πρᾶγμα μὰ τὴν
ἀλήθειαν ἂν ἔμενα ἐγὼ εἰς μίαν γωνίαν διὰ
χάριν τῶν ὑποθέσεων.

ΡΟΒ. Καλὴ Λεοντίνα, μὴ φοβῆσαι, θὰ
ὑπάρχῃ καιρὸς δι' ὅλα καὶ δι' ὅλους.

ΛΕΟΝΤ. 'Ω εὐγε· αὐτὸ μὲ ἀρέσκει.

ΜΑΞ. Λοιπὸν πήγαινε, 'Ροβέρτε, πήγαινε
νὰ συνεννοηθῇς μετὰ τοῦ δικηγόρου καὶ κά-
μετε τὸ συμβόλαιον. 'Επειτα ἐπίστρεψε ἀ-
μέσως διὰ νὰ πηγαίνωμεν νὰ προγευματί-
σωμεν εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Pilone.

ΡΟΒ. Νὰ παραγγείλω τὴν ἄμαξαν;

ΟΝΟΡ. Μὴ ἐνοχλῆσθε, τὴν παρήγγειλα
ἐγώ.

ΡΟΒ. Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ πρὸ πάντων τάχυνε (ὁ
'Ροβ. γεύγει). 'Εγὼ πηγαίνω ν' ἀλλάξω,
δὲν πρέπει, πάτερ;

ΜΑΞ. Κάμε ὅπως θέλεις.

ΛΕΟΝΤ. ('Εναγκαλιζομένη αὐτὸν) 'Ω,
ἀγαπητότατε, ἀγαθώτατε ὅλων τῶν πατέ-
ρων (ἀποχωρεῖ εἰς τὸ δωμάτιόν της).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ΟΝΟΡΑΤΟΣ.

ΜΑΞ. Σήμερον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εὐ-
τυχίας μου δὲν λείπει ἄλλο παρά ἡ μακα-
ρίτις σύζυγός μου. Εὐτυχὴς σὺ ὅστις δὲν
ἀπώλεσας τὴν ἰδικήν σου.

ΟΝΟΡ. Σιώπα, σιώπα· θὰ ἦτο πολὺ καλ-
λίτερον ἂν εἶχα χάσει ἐγὼ τὴν σύζυγόν
μου καὶ ὄχι σὺ. Εἶνε δαιμονισμένη γυνὴ μὲ

τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι πλέον νὰ συζήσω.
Ὁ οἶκός μου καὶ ὁ οἶκος τοῦ διαβόλου εἶνε
δι' ἐμὲ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἀναπνέω ὅταν δὲν
ἦμαι ἐντὸς αὐτοῦ.

ΜΑΞ. Αἶ, πτωχέ, τὸ εἰξεύρω· ἀλλὰ τί
νὰ κάμῃς; χρειάζεται ὑπομονή. Εἶνε ἡ μή-
τηρ τοῦ υἱοῦ σου.

ΟΝΟΡ. Τί νὰ κάμω! Καὶ αὐτὸς ἐκληρο-
νόμησεν ὅλα τῆς τὰ ἐλαττώματα. ὦ! ἂν
εἰξευρες, φίλε . . . ἐκεῖνο τὸ παλαιόπαιδον
ὁ μὲ κάμῃ ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς ἀπελπισίας.

ΜΑΞ. Σοὶ προξένησεν ἴσως νέαν τινὰ δυ-
σαρέσκειαν;

ΟΝΟΡ. Γνωρίζεις καλῶς τὰς ἀπείρους
θυσίας ὅσας ἔκαμα διὰ τὸν ὀκνηρὸν ἐκεῖνον
ὅτε ἦτο μαζὺ μου ἐδῶ εἰς Ταυρεῖνον. Ὑπάρ-
χουσιν ὁμῶς καὶ ἄλλαι θλιβερώτεραι τὰς ὁ-
ποίας σὺ δὲν εἰξεύρεις.

ΜΑΞ. Πτωχέ μου φίλε!

ΟΝΟΡ. Ἡ διαφθορά του προέρχεται ἐκ
τῆς γυναικὸς μου. Ἐκείνη νυνόει τὰς ἀσω-
τίας του, ὑπέθαλπε τὰ ἐλαττώματά του,
ὑπερήσπιζε τὸν ἀνυπότακτον καὶ ἀνήσυχον
χαρακτήρα του· καὶ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην
ἤναγκάσθη νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς
οἰκογενείας. . . .

ΜΑΞ. Καὶ νὰ τὸν στείλῃς εἰς Φλωρεν-
τίαν παρὰ τινι τραπεζιτικῷ οἴκῳ.

ΟΝΟΡ. Ναί· ἔχων τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ
ἤθελε φρονιμεύσει· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἰδὲ τί
μοι γράφει ὁ φίλος ὃν ἐπεφόρτισα νὰ τὸν
ἐπιβλέπῃ (ἐγχειρίζει αὐτῷ ἐπιστολὴν τινα)

ΜΑΞ. (ἀναγινώσκει) Ὁ Ἐρνέστος ὑπέ-
σπεσε πάλιν εἰς τὴν συνήθη του παραλυ-
σίαν· ἠρωτεύθη μίαν χορεύτριαν, ἀμελεῖ
τὴν ἐργασίαν του καὶ καταχώνεται εἰς
»χρέη. Γράψτε του, ἐπιπλήξατε αὐτὸν
»ἐντόνως, ἄλλως σὰς βεβαιῶ ὅτι ἀπὸ στιγ-
»μῆς εἰς στιγμήν ὁ ἀπερίεργος εἰς μεγάλην
»τινὰ συμφοράν».

ΜΑΞ. (Ἀποδίδων αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν)
Πρὸ πόσου καιροῦ ἔλαβες αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΟΝΟΡ. Πρὸ 5 ἢ 6 ἡμερῶν.

ΜΑΞ. Καὶ ἔγραψες εἰς τὸν υἱόν σου;

ΟΝΟΡ. Ναί, ἀλλ' οὔτε μὲ ἠξίωσεν ἀπαν-
τήσεως. Ἐγραψεν ὁμῶς εἰς τὴν μητέρα του,
ἥτις καὶ μὲ κατηγορεῖ διὰ τὴν σκληρό-
τητά μου.

ΜΑΞ. Ἀνακάλεσέ τον.

ΟΝΟΡ. Δὲν θὰ ἔλθῃ.

ΜΑΞ. Ἄφες τον ἄνευ χρημάτων.

ΟΝΟΡ. Θὰ παίξῃ καὶ θὰ μᾶς κάμῃ ἰσο-
ρίαις.

ΜΑΞ. Βέβαια· ἔχεις δίκαιον.—Ἀπὸ ἑνα
νέον ἐλαττωματίαν ἔχοντα εἰς τὰ πλευρά
του μίαν βδέλλαν τοιαύτης φύσεως δὲν
πρέπει νὰ περιμένῃ τις παρὰ τοῦτο.

ΟΝΟΡ. Φίλε μου, χάνω τὸ λογικόν μου.

ΜΑΞ. Ἐγὼ θὰ σὲ συνεβούλευα νὰ μετα-
βῇς ὁ ἴδιος εἰς Φλωρεντίαν διὰ νὰ βεβαιω-
θῇς περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν
πραγμάτων.

ΟΝΟΡ. Δὲν δύναμαι. Αἱ ὑποθέσεις τοῦ
γραφείου μου δὲν μοι τὸ ἐπιτρέπουν.

ΜΑΞ. Λοιπὸν ἔχε ὑπομονὴν ἕως οὗ
ὑπανδρεύσω τὴν θυγατέρα μου καὶ ἔπειτα
μεταβαίνω ἐγώ. Ὁ Ἐρνέστος ὑποτάσσεται
εἰς ἐμέ· θὰ ὁμιλήσω ἑξάστερα.

ΟΝΟΡ. Ἄ! θὰ σοῦ ἦμαι πολὺ ὑπό-
χρεως. Ἀρκεῖ νὰ ἦνε καιρὸς ἀκόμη.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΕΟΝΤΙΝΑ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΛΕΟΝΤ. Πάτερ, πάτερ, ἡ ἄμαξα εἶνε
εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ Ῥοβέρτος,
ὅπου πάντα χασομερᾷ, δὲν ἐπέστρεψεν
ἀκόμη.

ΜΑΞ. Ἀλλὰ τί διάβολον θέλεις; μὴ
γὰρ ἔχει πτερὰ νὰ πετάξῃ;

ΛΕΟΝΤ. Ὁ δικηγόρος Ῥικκάρδης κατ-
οικεῖ ἐδῶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου· ἐγὼ
θὰ εἶχα ὑπάγει καὶ θὰ εἶχα γυρίσει τοῦ-
λάχιστον δέκα φορές.

ΜΑΞ. Ἀνάπτεις εὐκολώτερα ἀπὸ τὸ
φώσφορον. Φοβεῖσαι ἴσως μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν
θέσιν τῆς ἡ Παναγία τοῦ Pilone.

ΛΕΟΝΤ. Ἡ Παναγία δὲν φεύγει, ἀλλὰ
φεύγουσιν αἱ ὥραι· καὶ ἔπειτα θυμὸν νὰ
τὸν βλέπω τόσο νωθρόν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΡΟΒ. Ἰδοῦ, ἐπέστρεψα.

ΛΕΟΝΤ. Μοι φαίνεται δὲ νὰ ἦτο καιρός·
ἀνεχωρήσατε πρὸ 4½ ὥρας.

ΡΟΒ. Μιάς ὥρας καὶ ἡμισείας! Παρῆλ-
θον 20 ἢ 25 λεπτά τὸ περισσότερον.

ΛΕΟΝΤ. Δὲν εἶνε ἀληθές· παρετήρησα
τὸ ὥρολόγιον.

ΜΑΞ. Ποῖον;

ΛΕΟΝΤ. Τὸ ἰδικόν μου. Εἶνε ἐδῶ (δει-
κνύει τὸ στῆθος της). Δὲν φαίνεται, ὅμως
ὑπάρχει καὶ πηγαίνει καλά.

ΜΑΞ. Λοιπὸν, Ῥοβέρτε, ἐσυμφώνησες;

ΡΟΒ. Τὰ πάντα. Αὐριον τὸ πρῶτ' πη-
γαίνω τὰ χρήματα εἰς τὸν κύριον Ῥικκάρ-
δην καὶ ὑπογράφω τὸ συμβόλαιον.

ΛΕΟΝΤ. Αὐριον; Καὶ διὰ τί ὄχι ἀπόψε;

ΡΟΒ. Ἐπειδὴ τὴν νύκτα τοιαῦται ὑπο-
θέσεις δὲν γίνονται.

ΛΕΟΝΤ. Αἱ ὑποθέσεις, ὅταν ἦνε βία, γί-
νονται καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα, κάθε ὥραν.

ΜΑΞ. Ἄς πηγαίνωμεν λοιπὸν· φόρεσε
τὸν πῖλόν σου καὶ μὴ χρονοτριβῶμεν πλέον.

ΛΕΟΝΤ. (Φορεῖ τὸν πῖλον). Εἶμαι
ἑτοιμος, κύριε δικηγόρε, δότε μοι τὸν βρα-
χίονά σας. Ἀρχίσατε νὰ περιποιῆσθε τὴν
κυρίαν σύζυγόν σας.

ΡΟΒ. Πολὺ εὐχαρίστως (δίδει αὐτῇ τὸν
βραχίονα· ὁ Μάξιμος καὶ Ὀνοράτος φο-
ροῦσι τοὺς πῖλους καὶ ἅπαντες ἐτοιμά-
ζονται ν' ἀπέλθωσι).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΟΥ
καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΔΙΑΝ. Σᾶς παρακαλῶ, ἐδῶ εἶνε ὁ συμ-
βολαιογράφος Ὀνέστης;

ΟΝΟΡ. Ἐγὼ εἶμαι.

ΔΙΑΝ. Ἐχω τηλεγράφημα δι' ὑμᾶς. Ἡ
κυρία σύζυγός σας δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δεχθῇ
καὶ με διεύθυνεν ἐδῶ.

ΟΝΟΡ. Τηλεγράφημα!

ΛΕΟΝΤ. (Κάποια νέα σκοτούρα!)

ΜΑΞ. (Νέα συμφορά!)

ΟΝΟΡ. (Λαμβάνων τὸ τηλεγράφημα,
πρὸς τὸν διανομέα). Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ.

ΔΙΑΝ. Τὴν ἀπόδειξιν.

ΟΝΟΡ. Ἐχεις δίκαιον.

ΜΑΞ. Λεοντίνα, τρέξε νὰ φέρῃς τὸ μελα-
νοδοχεῖον.

ΛΕΟΝΤ. (Πόσον ἐνοχλητικὸς εἶνε με αὐτὸ
τὸ τηλεγράφημά του) (φεύγει).

ΜΑΞ. Ἄνοιξε νὰ ἴδωμεν.

ΟΝΟΡ. Ὅχι· πρόσμεινε πρῶτα νὰ ἀπο-
λύσωμεν τὸν διανομέα.

ΛΕΟΝΤ. Ἴδου τὸ μελανοδοχεῖον. Διὰ
χάριν σας ἐλέρωσα ἐν χειρόκτιον.

ΜΑΞ. Μικρὸν τὸ κακόν· σοῦ ἀγοράζω ἐν
ἄλλο ζεύγος.

ΟΝΟΡ. (ὑπογράφει). Λάβε.

ΔΙΑΝ. Δουλὸς σας (φεύγει).

ΛΕΟΝΤ. Πηγαίνωμεν λοιπὸν τώρα ἢ δὲν
πηγαίνωμεν;

ΜΑΞ. Ἐχε ὑπομονὴν ν' ἀναγνώσῃ ὁ Ὀ-
νοράτος τὸ τηλεγράφημά του.

ΛΕΟΝΤ. Δύναται πολὺ καλὰ νὰ τὸ ἀνα-
γνώσῃ καὶ εἰς τὴν ἁμαξάν.

ΟΝΟΡ. (Μετὰ δισταγμὸν ἀνοίγει.) Ἀχ!
δυστυχία μου, δυστυχία μου! (φεύγει).

ΜΑΞ. Ὀνοράτε. . . ἄκουσον. . . Ὀνοράτε.

ΛΕΟΝΤ. Ἄφες τον νὰ πηγαίνῃ.

ΜΑΞ. Ἐλαβε βέβαια κάποιαν θλιβεράν
εἰδησιν περὶ τοῦ υἱοῦ του· δὲν δύναμαι νὰ
τὸν ἐγκαταλείψω εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον σιγ-
μήν. Ῥοβέρτε, ἐλθέ.

ΛΕΟΝΤ. Ποῦ;

ΜΑΞ. Τρέχω εἰς τοῦ φίλου μου, καὶ αὐ-
τὸς δὲν δύναται νὰ μείνῃ μόνος με σέ.

ΡΟΒ. Πολὺ σωστόν.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλοίμονόν μου! Καὶ ἡ Πανα-
γία τοῦ Pilone καὶ τὸ νωπὸν ὀψάριον;

ΜΑΞ. Τὸ τρώγομεν μίαν ἄλλην ἡμέραν.

ΡΟΒ. Χαῖρε. . . ὑπομονὴ καὶ καλὴν ἀν-
τάμωσιν. (φεύγει μετὰ τοῦ Μαξίμου).

ΛΕΟΝΤ. Ὑπομονή! Κολοκύθια με τὴ
ρίγανη! Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὸν τηλεγρά-
φον καὶ ἐκεῖνον ὅπου τὸν ἐπενόησεν. Αὐτὸς
ὁ κατηραμένος συμβολαιογράφος εἶνε κα-
κοῖσκιωτος. Κάθε φορὰ ὅπου ἔλθῃ εἰς τὸ
σπίτι μου συμβαίνει κάποια δυστυχία. Μίαν
ἡμέραν μοῦ ἔφυγε τὸ καναρίνι, μίαν ἄλλην
μοῦ ἐφόρησεν ἡ γάττα, μίαν ἄλλην ἔχυσα
τὸ λάδι ἐπάνω εἰς τὸ ὠραῖόν μου μεταξωτὸν
φόρεμα, τώρα μοῦ στέλλει εἰς τὸν γέρω ἄ-
νεμον τὴν διασκεδάσιν. Στοιχηματίζω ὅτι
μίαν ἄλλην φορὰν μοῦ κάμνει νὰ διαλυθῇ ὁ
γάμος (εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της).

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀνοράτου.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΟΝΟΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΘΑ.

ΟΝΟΡ. *(Βηματίζει Μαν τεταραγμένος κρατῶν τὸ τηλεγράφημα ἀνὰ χεῖρας. Ἡ Μάρθα κάθηται πλέκουσα περικνημίδας).* Δὲν ἐκλίστα 'μμάτι ὅλην τὴν νύκτα. Αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς τηλεγράφος μ' ἐδύθισεν εἰς ἀπελπισίαν *(ἀναγινώσκει)* «Ἐτοιμασθῆτε ἀπελθεῖν εὐθὺς Φλωρεντίαν φέρετε μαζὴ ὅσα πδυνατὸν χρήματα. Ἐρνέστος ἐκτεθεμένος πρὸς μέγαν κίνδυνον... Γράμμα κατόπιν». Τὸ καταλαμβάνεις;

ΜΑΡ. Ναί, ναί... θέλεις νὰ μὴ τὸ ἔχω καταλάβει; Ἐπειτα ἀπὸ χθὲς δὲν καμνεῖς ἄλλο παρὰ νὰ μὲ διασκεδάζῃς ἀναγινώσκων αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα.

ΟΝΟΡ. Τώρα περιμένω μὲ ἀγωνίαν τὴν ἐπιστολήν.

ΜΑΡ. Καὶ ὅμως μὲ ὅλην σου τὴν βίαν ὁ γραμματοκομιστὴς δὲν θὰ σοῦ τὴν φέρῃ βέβαια πρὸ τῆς ὥρας τῆς διανομῆς. Τώρα εἶνε ἐννέα! ἔχε ὑπομονήν.

ΟΝΟΡ. Ἄν εἴξωρα τοῦλάχιστον περὶ τίνος πρόκειται! κατὰ ποῖον τρόπον ἐξετέθη ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος!

ΜΑΡ. Τὸ γράμμα θὰ τὸ εἴπῃ.

ΟΝΟΡ. Θαυμάζω μὲ σὲ ἡ ὁποία εἶσαι μὴ-τηρ του καὶ θεωρεῖς τὸ πρᾶγμα μὲ τόσῃ ἀταραξίαν.

ΜΑΡ. Τί ὠφελεῖ — συλλογίζομαι — νὰ ἀπελπιζώμαι, νὰ κάμνω θόρυβον καὶ νὰ διασαλπίζω εἰς τοὺς γείτονας τὰ συμφέροντά μας; Γίνονται τὰ πράγματα χωρὶς πολλὰς φωνάς. Ἄν ὁ Ἐρνέστος ἐξετέθη εἰς χρέη, ἀνάγκη νὰ τὰ πληρώσωμεν. Σκέψου καλλίτερον νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ χρήματα, ὅπως σὲ εἰδοποιεῖ τὸ τηλεγράφημα.

ΟΝΟΡ. Σὲ εἰδοποίησα ὅτι δὲν πληρόνω τίποτε.

ΜΑΡ. Αἱ! χωρατεύεις;

ΟΝΟΡ. Χωρατεύω; Θὰ ἰδῇς ἂν χωρατεύω.

ΜΑΡ. Σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ πληρώσῃς ὅλα ἕως τὸ τελευταῖον λεπτόν.

ΟΝΟΡ. Νομίζεις ὅτι ἔχω τὴν ὁρεξιν νὰ καταστραφῶ διὰ τὴν παραλυσίαν ἐνὸς κακοῦ ὑποκειμένου;

ΜΑΡ. Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶνε υἱός σου.

ΟΝΟΡ. Ἰδιός σου, καὶ ὄχι ἰδιός μου.

ΜΑΡ. *(Ἐγείρεται οὐχὶ μὲν ἐκτὸς ἐαυτῆς, ἀλλ' ἀπειλητικῇ).* Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; Ἐξηγήσου...

ΟΝΟΡ. Λέγω νὰ εἴπω ὅτι εἶνε υἱός σου διότι σοῦ ὁμοιάζει καθ' ὅλα.

ΜΑΡ. Ἀνθρώπε σκληρὲ!

ΟΝΟΡ. Γύναι ἄκριτος!

ΜΑΡ. Τίγρις!

ΟΝΟΡ. Δαιμόνιον!

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ φέρουσα ἐπιστολήν καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΘΥΡ. Μὲ συμπάθειον ὅπου σὰς διακόπτω. Αὐτὸ εἶνε τὸ γράμμα ὅπου ἐπεριμένετε μὲ τόσῃ ἀνυπομονησίαν;

ΜΑΡ. Πόθεν ἔρχεται;

ΘΥΡ. Ἐγὼ δὲν εἰδεύρω νὰ διαβάσω νάτο, ἰδέτε το.

ΜΑΡ. *(λαμβάνουσα αὐτὸ μετ' ἀδιαφορίας)* Ναί! αὐτὸ εἶνε.

ΟΝΟΡ. Δός μοι το.

ΜΑΡ. Μίαν στιγμὴν δὲν εἶνε δὲ τότε βία. Θὰ σοῦ τὸ δώσω ὅταν νομίσω κατάλληλον.

ΟΝΟΡ. *(Πρὸς τὴν θυρωρὸν).* Πήγαινε.

ΘΥΡ. Ἐπλήρωσα 20 λεπτά, ἐπειδὴ τὸ γράμμα εἶνε χωρὶς γραμματόσημον.

ΟΝΟΡ. Ἰδού *(τῇ δίδει νόμισμά τι).*

ΘΥΡ. Τώρα σὰς φέρω τὸ ὑπόλοιπον.

ΟΝΟΡ. Δὲν πειράζει, κράτησέ το.

ΘΥΡ. Σὰς εὐχαριστῶ πολύ. *(καθ' ἐαυτήν).* Ἐνα φράγκον δι' ἓνα γράμμα. Βέβαια θὰ τοῦ ἦνε παλὺ κατεπεῖγον *(φεύγει).*

ΟΝΟΡ. Δός μοι αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΘΥΡ. *(Ἐπιστρέφουσα).* Συμπάθειον ἂν σὰς διακόπτω — θέλετε σήμερον τὴν ἐφημερίδα;

ΟΝΟΡ. Ὦ! μὴ μᾶς ἐνοχλῇς.

ΜΑΡ. Ἐχε δὲ τρόπους! διὰ τί κακο-
μεταχειρίζεσαι αὐτὴν τὴν καλὴν γυναῖκα
ἢ ὅποια θέλει νὰ σοῦ προσφέρῃ μίαν ὑπηρε-
σίαν. (πρὸς τὴν θυρωρὸν) Φέρε λοιπὸν τὴν
ἐφημερίδα, θὰ μοῦ κάμῃς χάριν.

ΘΥΡ. Διὰ σᾶς, κυρία Μάρθα, θὰ ἔμβαινα
καὶ εἰς τὴν φωτιὰν μέσα, φθάνει νὰ τὸ ἡ-
θέλετε (φεύγει).

ΜΑΡ. (Δίδουσα τῷ Ὀνοράτῳ τὴν ἐπι-
στολὴν). Λάβε.

ΟΝΟΡ. (Τὴν λαμβάνει, τρέμει καὶ δὲν
ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀνοίξῃ) Βλέπεις
πῶς τρέμω; δὲν ἔχω θάρρος· ἀνοιξέ την σύ.

ΜΑΡ. Εἶσαι πλέον μικρόψυχος ἀπὸ ἐν
μικρὸν παιδίον (λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν
καὶ ἀναγινώσκει σιγαλά).

ΟΝΟΡ. (Τὴν παρατηρεῖ τρέμων). Εἰπέ
μοι τὸ πᾶν, μὴ μοῦ κρύψῃς τὴν ἀλήθειαν.
Ἐφίλονεῖκται μὲ κανένα; ἐμονομάχησε; ..
ἐπλήγωσεν, ἐφόνευσεν κανένα; ...

ΜΑΡ. (Ἐν πλήρει ἀταραξίᾳ) Μπαμπα-
μπά.

ΟΝΟΡ. Ἡπάτησέ τινα εἰς τὸ παιγνί-
διον;

ΜΑΡ. Οὔτε. Μόνον ἐπλαστογράφησε κατὰ
συναλλαγματικᾶς.

ΟΝΟΡ. Θεέ μου! Ὁ υἱός μου πλαστο-
γράφος!

ΜΑΡ. Σσσσ ... χαμήλωσε τὴν φωνήν σου.

ΟΝΟΡ. Πλαστογράφος!

ΜΑΡ. Τώρα ὅ,τι ἔγινεν ἔγινεν.

ΟΝΟΡ. Καὶ ποίου εἶνε αἱ συναλλαγ-
ματικαί;

ΜΑΡ. Τοῦ τραπεζίτου, τοῦ προῖστα-
μένου του.

ΟΝΟΡ. Ἀτιμός! Νὰ προδώσῃ τὸν κύ-
ριόν του τὸν ἴδιον! ...

ΜΑΡ. Αὐτὸν ἢ ἄλλον τὸ ἴδιον εἶνε.

ΟΝΟΡ. Καὶ τί λέγει τὸ γράμμα;

ΜΑΡ. Ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ μείνῃ κρυφὴ,
ἕως οὗ τρέξῃς εὐθὺς εἰς τὴν Φλωρεντίαν μὲ
τὰ χρήματα πρὸς πληρωμὴν τῶν συναλλαγ-
ματικῶν. Βλέπεις ὅτι ὑπάρχει θεραπεία.

ΟΝΟΡ. Καὶ πόσα χρειάζονται;

ΜΑΡ. Ἐννεήκοντα χιλιάδες φράγκα.

ΟΝΟΡ. Θεέ μου!

ΜΑΡ. Τί εἶνε;

ΟΝΟΡ. Ποῦ θέλεις νὰ εὕρω ἐγὼ ἐννεή-
κοντα χιλιάδας φράγκα;

ΜΑΡ. Διαχειρίζεσαι τόσα χρήματα ὅλην
τὴν ἡμέραν!

ΟΝΟΡ. Τὰ χρήματα ὅσα διαχειρίζομαι
εἶνε κατατεθειμένα ἀπὸ τοὺς πελάτας μου.

ΜΑΡ. Τὸ ἴδιον εἶνε.

ΟΝΟΡ. Πῶς εἶνε τὸ ἴδιον;

ΜΑΡ. Λάβε ὀλίγα ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ ὀ-
λίγα ἀπὸ τοῦ ἄλλου καὶ κανεῖς δὲν θὰ τὸ
καταλάβῃ.

ΟΝΟΡ. Ἀλλὰ σὺ ἐτρελλάθης.

ΜΑΡ. Δὲν λέγω δὲ νὰ τὰ κλέψῃς· ὀ-
λίγα ὀλίγα θὰ τὰ ἀποδώσῃς.

ΟΝΟΡ. Καὶ ἂν ἀπέθνησκον;

ΜΑΡ. Τότε δὲν θὰ ἐφρόντιζες πλέον σὺ
δι' αὐτά, ἀλλὰ ἐγώ.

ΟΝΟΡ. Νὰ κρατήσω αὐθαιρέτως τὴν πε-
ριουσίαν τῶν πελατῶν μου; ...

ΜΑΡ. Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ συλληφθῇ ὁ
υἱός σου καὶ νὰ δικασθῇ ὡς κλέπτης;

ΟΝΟΡ. ὦ! σιώπα!

ΜΑΡ. Τὸ κακὸν θὰ ἦτο ἂν δὲν ὑπῆρχον
χρήματα, ἀλλὰ ὑπάρχουν.

ΟΝΟΡ. Ὁχι, δὲν ὑπάρχουν.—αὐτὰς τὰς
ἡμέρας πολλοὶ ἀπέσυραν μεγάλα ποσὰ καὶ
τὸ ταμεῖον σχεδὸν ἐξηντλήθη.

ΜΑΡ. Ὑπάρχουν αἱ ἑκατὸν χιλιάδες
φράγκα τοῦ Μαξίμου.

ΟΝΟΡ. Τοῦ τὰς ἀπέδωκα.

ΜΑΡ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, τὰς εἶδα ἐγὼ πρὸ
ὀλίγου εἰς γραμματίᾳ τοῦ ταμείου.

ΟΝΟΡ. Εἶνε ὡς νὰ εἶχαν ἀποδοθῇ, θὰ
ἔλθῃ μετ' ὀλίγον νὰ τὰς παραλάβῃ, ἐπειδὴ
τὰς ἔχει προσδιορίσει ὡς προῖκα τῆς θυγα-
τρός του, ἥτις αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὑπαν-
δρεύεται.

ΜΑΡ. Πολὺ ὥραϊα! Ἡ κόρη τοῦ φίλου
σου θὰ ᾔνε εὐτυχισμένη, καὶ ὁ υἱός μας θὰ
πηγαίνῃ εἰς τὴν φυλακὴν! Ὁ Μαξίμος θὰ
γελά καὶ σὺ θὰ κλαίῃς, σὺ ὁ ὅποιος τὸ κάτω
κάτω τῆς γραφῆς εἶσαι ὁ αἴτιος τῆς περι-
ουσίας του.

ΟΝΟΡ. Ἐγὼ ἔκαμα δι' ἐκεῖνον ὅ,τι θὰ
ἔκαμνα καὶ διὰ κάθε ἄλλον. Διαχειρίσθην
πιστῶς τὰ κεφάλαιά του· ἦτο τὸ καθή-
κόν μου.

ΜΑΡ. Ἀηδεῖς λεπτολογία, λόγια τοῦ
ἀέρος. Ἀκουσε μίαν στιγμὴν τί σοῦ γράφει
ὁ φίλος Ἀρίστης εἰς τὸ γράμμα ὅπου ἐλά-
βαμεν πρὸ ὀλίγου. (Ἀναγινώσκει) «Ἄμα

πλάθης τὴν παροῦσαν εἰδοποίησέ με τηλε-
γραφικῶς ἂν τὸ ποσὸν ἦνε ἔτοιμον, ἄλλως
ὁ τραπεζίτης Γεράρδης εἶνε ἀποφασισμέ-
νος νὰ προβῇ εἰς τὴν καταγγελίαν, καὶ ὁ
υἱός σου εἶνε χαμένος.

ΟΝΟΡ. ὦ! πόσον φρικώδης εἶνε ἡ θέ-
σις μου!

ΜΑΡ. Συλλογίσου, ὅτι ἡ ἀτιμία τοῦ
υἱοῦ σου θὰ πέσῃ καὶ ἐπάνω σου, καὶ ὅτι τὸ
ὄνομά σου ἐξ ἴσου θ' ἀτιμασθῇ.

ΟΝΟΡ. Πρὶν γίνῃ αὐτὸ, θὰ αὐτοχειρισθῶ.

ΜΑΡ. Ὡραῖον μέσον διὰ νὰ σώσῃς τὴν
οἰκογένειάν σου! Βῆσαι μὰ τὴν ἀλήθειαν ἄν-
θρωπος γνωστικός!

ΟΝΟΡ. Λοιπὸν νὰ προδώσω ἓνα φίλον,
τὸ προσφιλέστερον ὃν τὸ ὅποιον ἔχω εἰς τὸν
κόσμον! . . νὰ τὸν ἀπατήσω στηριζόμενος
ἐπὶ τῆς καλῆς του πίστεως, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν
ἠθέλησε νὰ λάβῃ παρ' ἐμοῦ οὔτε ἀποδείξιν;

ΜΑΡ. Πῶς; δὲν ἔχει ἀποδείξεις;

ΟΝΟΡ. Καμμίαν.

ΜΑΡ. Δὲν ἔχει ἀποδείξεις καὶ διστάζεις
ἀκόμη; Τρέχω ἀμέσως νὰ τηλεγραφήσω εἰς
Φλωρεντίαν.

ΟΝΟΡ. Στάσου! Θέλεις λοιπὸν νὰ κατα-
στῶ ὁ εὐτελέστερος, ὁ μιαιώτερος τῶν ἀν-
θρώπων; Ἀλλὰ τί θ' ἀποκριθῶ εἰς τὸν φί-
λον μου, ὅταν μοῦ ζητήσῃ τὰ κεφάλαιά του;

ΜΑΡ. Σὺ δὲν θὰ παραχθῇς, δὲν θὰ εἴ-
πῃς τίποτε; θὰ ὁμιλήσω ἐγώ.

ΟΝΟΡ. Τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος; . . . τί
θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος, ὅστις γνωρίζει καὶ τοὺς
δύο μας;

ΜΑΡ. Ὁ Μάξιμος θεωρεῖται πτωχός·
ἐκτὸς τούτου ἐτρελλάθη μίαν φορὰν, ἐν ᾗ
σὺ ἀπ' ἐναντίας χαίρεις γενικὴν ὑπόληψιν.
Ἄμα ἀρνηθῇς πῶς ἔλαβες ὅ,τι ἐκεῖνος θὰ
εἶπῃ ὅτι σοῦ ἐνεπιστεύθη, θὰ πιστεύσουν σέ
καὶ θὰ ὑποθέσουν ὅτι ἐκεῖνος ἔχασε τὰ λο-
γικά του ἐκ δευτέρου.

ΟΝΟΡ. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸν τί θὰ εἶπω;

ΜΑΡ. Ὅτι τὸ ἔκαμες διὰ τὸν υἱόν σου,
καὶ θὰ σὲ συγχωρήσῃ.

ΟΝΟΡ. Ποτέ, ποτέ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Η ΘΥΡΩΡΟΣ φέρουσα ἑφημερίδας
καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΘΥΡ. Συμπάθειον ἂν σὰς διακόπτω.

Νὰ ἡ ἑφημερίς. Τί σπουδαιότητα ὅπου ἔχει
σήμερα! Ἐχει τὴν συζήτησιν καὶ τὴν κατα-
δίκην τοῦ περιφθίμου ληστοῦ Βελτραμέλλη
ὅπου κατεδικάσθη εἰς 20 χρόνων κατα-
ναγκαστικὰς ἐργασίας.

ΟΝΟΡ. Τί λέγεις;

ΘΥΡ. Ἄν ἠκούετε τί θόρυβον κάμνει ὁ
λαὸς εἰς τοὺς δρόμους! Ὅλοι λέγουν: ἐκεῖ
τὴν ἔχει καλὰ, εἶνε ὀλίγον! ἔπρεπε νὰ τὸν
κρεμάσουν! τὸν κακοῦργον! τὸν πλαστο-
γράφον! . . .

ΜΑΡ. (Σιγῇ πρὸς τὸν Ὀνοράτον). Ἀ-
κούεις;

ΘΥΡ. Τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι ὁ Βελτραμέλ-
λης εἶχεν ἓναν υἱόν, τὸν πλέον προκομμένον
καὶ τίμιον νέον τοῦ Τορίνου· λοιπὸν αὐτὸς
ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του νὰ ἔχῃ τὸν πατέρα
του εἰς τὸ κάτεργον ἔκοψε τὸν λαιμόν του.

ΟΝΟΡ. Φρίκη!

ΘΥΡ. Σὰς ἀφίνω τὴν ἑφημερίδα διὰ νὰ
διασκεδάσετε· ἔπειτα, ἂν θέλετε νὰ τὴν
κρατήσετε, μοῦ δίδετε μὲ ὅλην σας τὴν
ἡσυχίαν 5 λεπτά (φεύγει).

ΟΝΟΡ. Αἰσθάνομαι ὅτι σαλεύει τὸ λογι-
κόν μου . . .

ΜΑΡ. Ἐρχονται ἄνθρωποι . . . Ὁ Μάξι-
μος εἶνε. Θάρρος, ἐμπρός, θάρρος καὶ ἀπό-
φασις.

ΟΝΟΡ. Ἀλλὰ ἐγώ . . .

ΜΑΡ. Σὺ δὲν θὰ εἶπῃς παρὰ ναὶ καὶ ὄχι·
ἄφησε νὰ κάμω ἐγώ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ΡΟΒΕΡΤΟΣ, ΛΕΟΝΤΙΝΑ
καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΜΑΞ. Χαῖρε, Ὀνοράτε· προσκυνῶ, κυρία
Μάρθα Ἐδῶ ἡ κόρη μου καὶ ὁ μέλλων
γαμβρός μου οἱ ὅποιοι συμμερίζονται ζωη-
ρότατα τὴν λύπην σας. Ἀνυπομονοῦμεν ὅλοι
νὰ μάθωμεν τί εἰδήσεις ἀνεκοίνωσεν ἡ ἐπι-
στολὴ τὴν ὁποίαν ἐπεριμένετε σήμερον τὸ
πρωτῆ.

ΜΑΡ. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸν ζήλόν σας.
Δύξά τῷ θεῷ τὸ κακὸν δὲν εἶνε τόσο φο-
βερόν ὅσον ἐφανταζόμεθα. Ὁ υἱός μου
ἀνέλαβε μίαν ἐπιχείρησιν καὶ ἀπέτυχε.

ΛΕΟΝΤ. Καλὴ ὥρα! Ὅλα ἱατρῶνται

εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Εὐχαριστοῦμαι πολὺ ὅπου σὰς εὐρίσκω πλέον ἡσυχούς· καὶ τότε λοιπὸν σήμερον θὰ κατορθώσωμεν τὴν ἐκδρομὴν μας εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Pilone, ἡ ὁποία χθὲς ἐμποδίσθη.

ΜΑΞ. (Σιγῇ πρὸς τὸν Ὀνορ.) Ἡ ἐπιχειρήσις ὅπου δὲν ἐπέτυχεν ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἡ χορεύτρια, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

ΟΝΟΡ. Ναί.

ΜΑΞ (Σιγῇ). Ἡ σύζυγός σου εἶνε πονηρὰ, δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸ κοράσιον. Εὖγε!

ΛΕΟΝ. Κυρία Μάρθα, σὰς συσταίνω τὸν ἀρραβωνιαστικόν μου, Ῥοβέρτον Γκιούστην, διδάκτορα τὰ νομικά.

ΜΑΡ. Χαίρομαι ὅπου κάμνω τὴν γνωριμίαν σας.

ΡΟΒ. Εὐχαριστῶ, κυρία· ἡ εὐχαρίστησις εἶνε ὅλη ἰδική μου.

ΘΑΡ. Πότε θὰ γίνουν οἱ γάμοι;

ΛΕΟΝ. ὦ! γρήγορα, μάλιστα πολὺ γρήγορα. — Πῶς σὰς φαίνεται ὁ ἀρραβωνιαστικός μου;

ΜΑΡ. Ὡραῖος νέος.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ τόσον καλός! τόσον ἄξιός! . . . Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ εἶπω ἐμπρὸς τοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀκόμη σύζυγός του καὶ ἡμπορῶ νὰ τοῦ κάμνω φιλοφρονήσεις.

ΡΟΒ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὅταν γίνῃς σύζυγός μου . . .

ΛΕΟΝΤ. Τότε θὰ σοῦ λέγω μόνον τὴν ἀλήθειαν.

ΡΟΒ. Εὐχαριστῶ πολὺ!

ΜΑΡ. Ἀφ' ὅσα ἤκουσα, ὁ κύριος θὰ ἐξασκήσῃ τὴν δικηγορικὴν;

ΛΕΟΝΤ. Βέβαια· ἡγοράσαμεν τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου Ῥικκάρδη διὰ 80,000 φράγκων· εἶνε ἡ προῖξ ὅπου δίδω εἰς τὸν ἄνδρα μου . . . Ἀλήθεια, κύριε Ὀνοράτε, μάλιστα ἤλθαμεν καὶ δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΜΑΞ. Ἀλήθεια, φίλε μου· συλλογίζόμενος τὰς περιστάσεις σου, τὸ εἶχα λησμονήσει.

ΛΕΟΝΤ. Αἶ, ὅμως δὲν τὸ εἶχα λησμονήσει ἐγώ.

ΜΑΞ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ παραδώσω τὰς 80 χιλιάδας εἰς τὸν γαμβρόν μου, ὁ ὁποῖος ὥρισεν ὥραν συνεντεύξεως μετὰ τὸν πωλητὴν σήμερον τὴν μεσημβρίαν.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ ἂν μάλιστα πηγαίνῃ προ

τήτερα μίαν ὥραν, μικρὸν εἶνε τὸ κακόν, ἐπειδὴ τὰ χρήματα εἶνε πάντοτε εὐπρόσδεκτα.

ΜΑΡ. Θέλετε νὰ σὰς συντάξῃ ὁ σύζυγός μου τὸ συμβόλαιον;

ΛΕΟΝΤ. Ὁχι, κυρία, θέλομεν νὰ μᾶς δώσῃ τὰ χρήματα.

ΜΑΡ. Σὰς λείπει ἴσως ἐν μέρος τοῦ ποσοῦ;

ΛΕΟΝΤ. Μᾶς λείπει ὅλον.

ΜΑΡ. Ὅλον; πῶς; δὲν τὸ ἔχετε;

ΛΕΟΝΤ. ὦ! ὡραία ἐρώτησις! ἐν ᾧ τὸ ἔχει εἰς τὰς χεῖράς του ὁ σύζυγός σας, δὲν ἡμποροῦμεν νὰ τὸ ἔχομεν ἡμεῖς.

ΟΝΟΡ. (Τρέμω!)

ΜΑΡ. Δεσποσύνη, θέλετε νὰ χωρατεύσατε . . .

ΛΕΟΝΤ. Νὰ χωρατεύσω; Δὲν χωρατεύω ὅλως διόλου! Καὶ διὰ τί μοῦ τὸ λέγετε αὐτό;

ΜΑΡ. Ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου δὲν ἔχει τίποτε τοῦ ἀνδρός σας.

ΛΕΟΝΤ. Ἐχει τοῦ πατρός μου, ὅπου εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον . . .

ΜΑΡ. Ὅπως σὰς ἀρέσει.

ΛΕΟΝΤ. Κυρία Μάρθα, θὰ ἐκάμνετε καλλίτερα νὰ κάθασθε ἡσυχῇ καὶ νὰ μὴν ἀνακατόνεσθε εἰς πράγματα ὅπου δὲν σὰς ἀποβλέπουν.

ΜΑΡ. Ἐλα, ἔλα, μὴν ἐρεθίζεσθε.

ΛΕΟΝΤ. Ἐγὼ δὲν ἐρεθίζομαι ὅλως διόλου, σεῖς ἐξάπτεσθε . . .

ΜΑΞ Ἀλλὰ δὲν βλέπεις, Λεοντίνα, ὅτι ἡ κυρία Μάρθα ἀστειεύεται διὰ νὰ σὲ κάμνῃ νὰ θυμόνης; Ἐκείνη γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ σὲ ὅτι τὸ κεφάλαιον εἶνε ἐδῶ, ἐπειδὴ ὡμιλήσαμεν δι' αὐτὸ χιλιάκις.

ΜΑΡ. Ἀληθέστατα, ὅταν ὑπῆρχεν . . . ἀλλὰ τώρα δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΛΕΟΝΤ. Πῶς; δὲν ὑπάρχει πλέον; . . . καὶ διὰ τί νὰ μὴ ὑπάρχῃ;

ΜΑΡ. Διότι ἀπεδόθη.

ΟΝΟΡ. (Θεέ μου!)

ΛΕΟΝΤ. Ἀπεδόθη!

ΜΑΞ Πῶς τὸ ἐκλαμβάνει διὰ σπουδαῖον! εἶνε νόστιμη αὐτὴ ἡ σκηνή.

ΛΕΟΝΤ. Σὺ τὴν εὐρίσκεις νόστιμη, ἐγὼ ὅμως ὅλως διόλου! Βίς τὰ δικαστήρια, ἔξω τὰ χρήματα . . .

ΜΑΡ. Δεσποσύνη, σὰς παρακαλῶ, ἄς ἀλ-
λάξωμεν ὁμιλίαν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐγὼ δὲν ἀλλάζω ὁμιλίαν κα-
θόλου. Δὲν ἔλειπε ἄλλο παρὰ νὰ κάμουν νὰ
χαθῇ ἡ προίξ μου.

ΜΑΞ. Λεοντίνα, ἡσύχασε πλέον, σοῦ λέγω!

ΡΟΒ. Λεοντίνα, σὲ παρακαλῶ . . .

ΛΕΟΝΤ. Πολὺ καλὰ, ἄς ὁμιλήσῃ λοιπὸν
ὁ κύριος Ὀνοράτος εἰς αὐτὸν ἀνήκει ν' ἀπ-
αντήσῃ. Μίαν ὥραν τώρα φιλονεικοῦμεν
δι' αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ αὐτὸς δὲν εἶπεν
ἀκόμη οὔτε λέξιν.

ΟΝΟΡ. Εἶνε ἀληθές· δὲν δύναμαι οὔτε
πρέπει πλέον νὰ σιωπῶ. (Προχωρεῖ πρὸς
τὸ γραφεῖόν του). Τὰ χρήματα τῆς προί-
κός σας . . . εἶνε . . .

ΜΑΡ. (Παρουσιάζει ταχέως τὴν ἐφη-
μερίδα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συζύγου).
Ἀπεδόθησαν, δὲν εἶνε ἀληθές;

ΟΝΟΡ. (Φοβηθεὶς εἰς τὴν θέαν τῆς ἐ-
φημερίδος σταματᾷ, καταβιβάζει τὴν κε-
φαλὴν καὶ ἀποκρίνεται) Ναί! . . .

ΡΟΒ. Πῶς;

ΛΕΟΝΤ. Ἀκόμη καὶ αὐτός!

ΜΑΞ. Οἶμοι! νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ δυστυ-
χία τοῦ υἱοῦ ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸ λογικὸν ὁ
δυστυχῆς μου φίλος;

ΜΑΡ. Μὲ συμπάθειον, κύριε Μάξιμε,
ἀλλὰ ἐκ τῶν δύο πιθανώτερον εἶνε νὰ τὸ
ἔχασατε σεῖς . . .

ΜΑΞ. Ἐγὼ!!!

ΛΕΟΝΤ. Κυρία, σεβασθῆτε τὸν πατέρα
μου.

ΜΑΡ. Ἀγαπητή μου, αὐτὸς προσέβαλε
πρῶτος. Ἄλλως εἶνε πρᾶγμα γνωστὸν ὅτι ὁ
πατήρ σας ἐτρελλάθη μίαν φορὰν. . . . λυ-
ποῦμαι νὰ τὸ εἶπω, ὅμως εἰς τοιαύτας ἀ-
σθενείας αἱ ὑποτροπαὶ εἶνε συχναί, καὶ . . .

ΜΑΞ. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι παράφρων, σὰς
βεβαιῶ.

ΜΑΡ. Καλὰ λοιπὸν, ἄς κρίνωμεν τὰ
πράγματα. Σεῖς εἶχετε καταθέσει ἑκατὸ
χιλιάδας φράγκα παρὰ τῷ συζύγῳ μου—εἶνε
ἀληθέστατον—σὰς τὰς ἀπέδωκε—σεῖς τὸ
ἀρνεῖσθε—εἰς τοιαύτην περίστασιν θὰ κρα-
τῆτε ἀκόμη τὰς ἀποδείξεις τῆς καταθέσεως
τὰς ὁποίας σὰς ἔκαμεν ὁ Ὀνοράτος· δεῖ
ξατέ τας! . . .

ΜΑΞ. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀπόδειξιν, ἐ-

πειδὴ ποτὲ δὲν ἠθέλησα τοιαύτην. Ὁ Ὀ-
νοράτος καὶ ἐγὼ εἴμεθα ὡς δύο ἀδελφοί,
καὶ ὅλαι αἱ ὑποθέσεις ἔγιναν μεταξύ μας
ἐπὶ τῇ καλῇ πίστι.

ΜΑΡ. Ἐρωτῶ σὰς, κύριε Ροβέρτε, ὅστις
ἐννοεῖτε ἀπὸ ὑποθέσεις, ἂν αὐτὸ ἦνε πιστευ-
τόν. Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα ἀφαιμέναι εἰς
τὰς χεῖρας ἄλλου ἐπὶ ἔτη πολλὰ χωρὶς ἐν
ἐγγράφῳ! Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν! . . . Τί
σὰς φαίνεται;

ΡΟΒ. Αἶ, διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν . . .
εἶνε ὀλίγον ἀπίστευτον.

ΛΕΟΝΤ. Ὡς καὶ σύ; . . . ὡς καὶ σὺ πι-
στεύεις ὅτι ὁ πατήρ μου εἶνε τρελλός; Καὶ
ἐγὼ λέγω ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε κα-
κούργημα!

ΟΝΟΡ. Κακούργημα! Ποῖος τολμᾷ νὰ
ὁμιλῇ περὶ κακούργηματος;

ΛΕΟΝΤ. (Τρέχει πλησίον τοῦ πατρὸς
τῆς καὶ προσβλέπουσα αὐτὸν κατὰ πρό-
σωπον). Πάτερ μου, ἤκουσες! Σὲ θέλουν
τρελλόν! Ἀποκρίσου, ἀποκρίσου, δι' εὐ-
σπλαγχνίαν! . . .

ΜΑΞ. Περίμενε. (Τρέχει, λαμβάνει τὸν
Ὀνοράτον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν σύ-
ρει πρὸς τὰ ἐμπρός). Μοῦ ἀπέδωκες τὰ
κεφαλαιά μου; . . . Ἀποκρίθητι εἰς τὸν φί-
λον σου . . . Ἄν τὸ εἶπῃς, τὸ πιστεύω.

ΟΝΟΡ. (Τρέμει, ταρασσεται, ἀλλ' ἡ
Μάρθα ἵσταται ἐπισθεν αὐτοῦ καὶ κρυ-
φίως ἐλκύει τὴν κράσπεδον τοῦ ἐνδύματός
του· ἐκεῖνος διστάζει ἐπὶ τινος στιγ-
μᾶς, ἔπειτα ἀποκρίνεται). Ναί, Μάξιμε,
ναί!

ΜΑΞ. (Μαριωδῶς). Καὶ σὺ, καὶ σὺ κα-
θὼς οἱ ἄλλοι; Ἄ! . . .

ΜΑΡ. Εἶνε τρελλός, σὰς λέγω (τρέχει
εἰς τὴν θύραν καὶ φωνάζει). Βοήθειαν!
βοήθειαν!

ΛΕΟΝΤ. (Πίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλι-
ντήρος) Ἄ! . . .

ΡΟΒ. (Τρέχει πρὸς αὐτήν). Ἐλειπο-
θύμησε.

ΜΑΡ. (Παρὰ τῇ θύρᾳ). Βοήθεια! βοή-
θεια!

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Η ΘΥΡΩΡΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΘΥΡ. Τί τρέχει;

ΜΑΡ. Ὁ κύριος Μάξιμος ἐτρελλάθη.

ΘΥΡ. Ἐλεος!

ΜΑΞ. (Τρέχει πρὸς τὴν Λεοντίνα).
Κόρη μου! Ἡ Λεοντίνα δὲν με ἀκούει...
κοιμάται... σιωπήσατε ὅλοι... μὴ τὴν
ἐξυπνήσετε!... Δὲν ἀκούω πλέον τὴν ἀνα-
πνοὴν της!... ὦ! πόσον εἶνε ὠχρά!...
Λεοντίνα!... Ἄ, ὄχι... δὲν κοιμάται...
ἀπέθανε!...

ΟΝΟΡ. (Κραυγάζων) Ἀπέθανε!

ΜΑΞ. Ἐκείνη μοῦ τὴν ἐφόνευσε! (Ὁρμᾷ
κατὰ τῆς Μάρθας. Ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἡ
θερωρὸς τὸν κρατοῦσιν. Ὁ Μάξιμος
ἐκρήγνυται εἰς καχλασμόν γέλωτος σπα-
σμοδικοῦ. Ἡ Λεοντίνα ἐξακλουθεῖ γὰρ
ἦν λιπόθυμος. Ὁ Ὀνοράτος μένει ἀκί-
νητος ὡς ἀγαλμα. Ἡ Μάρθα λέγει σιγῇ
πρὸς τὸν σύζυγόν της).

ΜΑΡ. Ὁ υἱός μας ἐσώθη!

ΟΝΟΡ. Πήγαινε, κατηραμένη!

Τέλος τῆς Β΄. πράξεως.

ΒΑΛΤΕΡ-ΣΚΟΤΤ.

*Romancier, critique, historien et poète,
favori de son siècle, lu dans l'Eu-
rope entière, fut comparé et presque
égalé à Shakspeare, eut plus de po-
pularité que Voltaire, fit pleurer les
modistes et les duchesses, et gagna six
millions.*

(H Taine).

Α΄.

« Ἄρπα τοῦ Βορρά, σὺ ἦτις ἐπὶ μακρὸν
χρόνον εἰσίγας κρεμαμένη εἰς μαγικὴν πτε-
λέαν, οἱ μελωδικοὶ φθόγγοι σου ἀντήχουν
εἰσέτι εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ὅτε ὁ φθο-
νερός κισσὸς ἐπῆλθε καλύπτων σε διὰ τῶν

πρασίνων στεφάνων του. Ἄρπα τοῦ ῥαψά-
δοῦ, αἱ χορδαὶ σου θέλουσιν ὑπνώττει εἰ-
σέτι; Θέλουσιν ἐν σιγῇ εἰτι διαμένει ἐπὶ μα-
κρὸν χρόνον αἱ τερπναὶ συμφωνίαι σου ἐν
μέσῳ τοῦ φρίσσοντος φυλλώματος καὶ τῶν
ἡρέμα μινυριζόντων ῥυάκων; Δὲν θέλει λοι-
πὸν ἐμποιήσῃ πλέον τὸ μειδίαμα εἰς τὸν
πολεμιστὴν καὶ τὰ δάκρυα εἰς τὴν νέαν κό-
ρην; »

« Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς Καλη-
δονίας ἡ φωνὴ σου δὲν ἔμενεν οὕτως αἴφω-
νος μεταξὺ τῶν ἑορτῶν καὶ τῆς εὐθυμίας,
ὅτε τὸ ἄνευ ἐλπίδων ἐρωτικὸν ἄσμα ἢ τὸ τῆς
ἐπικτήτου δόξης διέκαιε τὰς ἀτολμοτέρας
καρδίας καὶ καθυπέτασσε τὰς ἀγριωτέρας.
Εἰς ἐκάστην παῦσιν Βάρδου ἡ διακαὴς ἁρμο-
νία σου μετάρσιος ἀπήχει, ἀποδιώκουσα τὸν
φόβον τῶν νεαρῶν κολλωνῶν καὶ τῶν ἀν-
δρείων ἡγεμόνων, διότι ἡ διπλῇ ὑπόθεσις
τῶν ἐμπνευσμένων ἀσμάτων σου ἦσαν τὰ ἐ-
θάνата κατορθώματα τῆς ἱπποσύνης καὶ τὸ
ἀγνὸν βλέμμα τοῦ φύλου τοῦ καθωραϊζόν-
τος τὰς ἡμέρας μας ».

« Ἐγείρου, εὐγενὴς ἄρπα τοῦ Βορρά, ὅσοι
ἀνίκανος καὶ ἂν ᾔῃαι ἡ χεὶρ ἡ τολμῶσα ἐπὶ
τῶν μαγικῶν χορδῶν σου νὰ πλανηθῇ. Ἐ-
γείρου, καὶ ἂν ἡ ἀδυναμία μου ἀποδώσῃ ἀ-
σθενῇ μόλις ἡχῶ τῶν ἀρχαίων ἁρμογιῶν σου,
καὶ ἂν δυνηθῶ νὰ ἐκβάλω ἀπὸ σοῦ τραχεῖς
μόνον καὶ βραχυχρονίους ἦχους ἀναξίους συμ-
φωνίας εὐγενεστέρας ὡς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν
ἐγνώριζες νὰ ἐκβάλλῃς. Ἀλλ' ἐὰν καρδία
τις σκιρτήσῃ εἰς τοὺς φθόγγους, οὐς θέλω
ἀποπειραθῇ ἐπὶ σοῦ, ἡ μαγικὴ χορδὴ δὲν
θέλει ἀνωφελῶς ἀναπάλει. Θὲς τέρμα λοι-
πὸν εἰς τὴν σιωπὴν σου, προσφιλὴς μάγισσα,
καὶ ἀξίωσον ν' ἀναστηθῇ ἡ μαγεία τῆς με-
λωδίας σου ».

Πένθιμος λήθης σιγὴ περιέβαλλε τὴν ἄρ-
παν τοῦ Βορρά, τὴν ἄρπαν ἐκείνην, ἐπὶ τῶν
χορδῶν τῆς ὁποίας ἄλλοτε τοσοῦτον θαυ-
μασίως ἐξύμνησαν τὰ κατορθώματα τῶν
ἡρώων τῶν παρελθόντων χρόνων ὁ Ὀσσια-
νὸς καὶ οἱ ἀρχαῖοι βάρδοι τῆς Καληδονίας.

Ἡ Καληδονία εἰς τῶν ποιητικωτέρων καὶ
ὠραιότερων τόπων τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου,
γῆ, τῆς ὁποίας τὰ γραφικὰ ὄρη αἰωνίως στέ-
φει ἡ νεφέλη, μελαγχολικὴ καὶ ιδιόρρυθμον
παντελῶς ἔχουσα χαρακτῆρα, ἄλλοτε κατὰ